

Sygn. akt III K 123/20

PR Ds. 347.2020

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2020 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia del. Andrzej Lewandowski

Protokolant: Anna Pietrzyk

przy udziale Prokuratora: Ryszarda Walkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2020 roku we Wrocławiu, na rozprawie

sprawy:

I. A. K. (1),

syna J. i D. z domu K.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 23 lutego 2020 r. w pociągu relacji P. — W. znieważył O. G. (1) — osobę narodowości (...) z powodu jej przynależności narodowej

tj. o przestępstwo z art. 257 k.k.

2. w dniu 23 lutego 2020 r. w pociągu relacji P. — W. stosował groźbę bezprawną pozbawienia życia wobec O. G. (1) — osoby narodowości (...) z powodu jej przynależności narodowej,

tj. o przestępstwo z art. 119 § 1 k.k.

II. M. P.,

syna A. i D. z domu P.,

urodzonego (...)we W.

oskarżonego o to, że:

3. w dniu 23 lutego 2020 r. w pociągu relacji P. — W. znieważył O. G. (1) - osobę narodowości (...) z powodu jej przynależności narodowej

tj. o przestępstwo z art. 257 k.k.

* * * * *

I. uznaje oskarżonego **A. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku, przyjmując,

że oskarżony znieważył pokrzywdzoną słowami „(...) kurwa”, „(...) szmata”, tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 257 k.k. i za to na podstawie art. 257 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **A. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 119 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu **A.**

K. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznaje oskarżonego **M. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie trzecim części wstępnej wyroku, przyjmując, że oskarżony znieważył pokrzywdzoną słowami „jebana (...) dziwka”, „wypierdalaj na (...)”, tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 257 k.k. i za to na podstawie art. 257 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **A. K. (1)** okres jego zatrzymania od dnia 23 lutego 2020 r. od godz. 17:10 do dnia 25 lutego 2020r. godz. 12:45, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu **M. P.** okres jego zatrzymania od dnia 23

lutego 2020 r. od godz. 17:10 do dnia 25 lutego 2020r. godz. 12:45,

przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **A. K. (1)** na rzecz pokrzywdzonej **O. G. (1)** zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 4000 zł (czterech tysięcy złotych);

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **M. P.** na rzecz pokrzywdzonej **O. G. (1)** zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

w kwocie 2000 zł (dwóch tysięcy złotych);

IX. na podstawie art. 39 pkt 8 k.k. i art. 43b k.k. orzeka podanie prawomocnego wyroku do publicznej wiadomości przez zamieszczenie komunikatu na stronie internetowej Sądu Okręgowego we Wrocławiu wraz z podaniem danych personalnych obu oskarżonych;

X. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądza na rzecz oskarżycielki posiłkowej **O. G. (1)** poniesione przez nią wydatki: od oskarżonego **A. K. (2)** w kwocie 700 (siedemset) złotych, od oskarżonego **M. P.** w kwocie 300 (trzystu) złotych;

XI. na podst. art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych

od **A. K. (1)** i 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych od **M.**

P., w tym wymierza im opłaty: **A. K. (1)** w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych, a **M. P.** w kwocie 200 zł (dwieście) złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 123/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. K. (1)	W dniu 23 lutego 2020 r. w pociągu relacji P. – W. znieważył O. G. (1) – osobę narodowości (...) słowami „(...) kurwa”, „(...) szmata”, z powodu jej przynależności narodowej tj. przestępstwo z art. 257 k.k.	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 23 lutego 2020r. pokrzywdzona O. G. (1) wracała od swojej przyjaciółki, mieszkającej w K.. Około godz. 15.00 na dworcu kolejowym K. wsiadła do pociągu oznaczonego jako (...) relacji P. - J..	zeznania pokrzywdzonej	16, 152	
zeznania świadka P. D.	11, 152-153, 83-84		
kopia biletu	20		
2. Pokrzywdzona miała wykupiony bilet do W. z miejscem siedzącym w wagonie nr 14 miejsce nr 113. Jeden wagon był niezgodny z dodatkiem (był innego typu). W tym wagonie było o 6 miejsc mniej i miały inną numerację niż na sprzedanych biletach. W związku z tym pokrzywdzona nie mogła znaleźć miejsca, które widniało na jej bilecie. Chwilę przed odjazdem pociągu zgłosiła się do konduktora o pomoc w znalezieniu jej miejsca. Konduktor był świadomy tych problemów, taka sama sytuacja dotyczyła jeszcze kilkorga pasażerów. Zapewnił pokrzywdzoną, że jak tylko ruszą, to znajdzie jej miejsce.	kopia biletu	20	

zeznania świadka P. D.	152 – 153, 83 - 84		
zeznania pokrzywdzonej	152, 16		
3. Po tym jak pociąg ruszył, konduktor P. D. podszedł do pokrzywdzonej i wziął od niej bilet, próbując znaleźć jej miejsce. Po wejściu do wagonu konduktor poprosił osoby bez wykupionego miejsca o powstanie. Zgłosiły się tylko dwie. P. D. zapytał jedną z siedzących w wagonie kobiet, czy posiada wykupione miejsce. Zaprzeczyła, ale stwierdziła jednocześnie, że jest w ciąży. W ocenie konduktora nie wyglądała na kobietę w ciąży i stwierdził, że musi wstać, a on postara się znaleźć jej inne miejsce. Kobiecie ustąpiła wówczas miejsca inna osoba i ta usiadła na jej miejscu. Na miejscu kobiety w rzekomej ciąży usiadła pokrzywdzona, która podziękowała konduktorowi za znalezienie jej miejsca. W głosie pokrzywdzonej słyszalny był wschodni akcent. Kobieta, na której miejscu usiadła pokrzywdzona zwróciła się do konduktora z pretensjami, że w (...) będzie stać, a (...) będzie siedzieć. Konduktor spokojnie odpowiedział jej, że to nie zależy od narodowości, ale od rodzaju biletu. Do rozmowy włączył się wówczas A. K.	zeznania pokrzywdzonej	16, 73, 152	

<p>(1), który już wcześniej stał w tym wagonie. Powiedział do konduktora, że chyba nie rozumie całej sytuacji i chyba nie ma dzieci. Wskazał przy tym, że kobieta w ciąży wymaga bardziej szczególnego traktowania niż (...). Konduktor po raz kolejny wytłumaczył, że decyduje o tym bilet i po sprawdzeniu biletu oskarżonego poprosił go o opuszczenie wagonu i udanie się na swoje miejsce. A. K. (1) zwrócił się wtedy do pokrzywdzonej, nazywając ją "(...) kurwą" i "(...) szmatą", dodając przy tym, że ma spierdalać na (...). Dodał jeszcze, że (...) mają siedzieć a ona ma stać. Nikt z obecnych w wagonie nie zareagował na takie słowa oskarżonego, który po ich wypowiedzeniu wyszedł z wagonu.</p>			
<p>zeznania świadka P. D.</p>	<p>152-153, 83 - 84</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1)</p>	<p>60, 150</p>		
<p>4. Po pewnej chwili do wagonu, w którym siedziała pokrzywdzona ponownie wszedł oskarżony A. K. (1). Tym razem towarzyszył mu oskarżony M. P.. A. K. (1) wskazywał na pokrzywdzoną, mówiąc, że ta "(...) kurwa siedzi".</p>	<p>zeznania pokrzywdzonej</p>	<p>16, 73, 152</p>	

wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1)	60, 150		
wyjaśnienia M. P.	64, 151		
5. Po chwili oskarżeni ponownie weszli do wagonu, w którym przebywała pokrzywdzona i śmiali się wskazując na nią. Wówczas O. G. (2) wstała i poszła szukać konduktora, aby w jakiś sposób zareagował na tą sytuację. Znalazła go w tzw. przedsiönku między wagonami. Opowiedziała mu, co się stało i P. D. polecił jej, żeby zadzwoniła na nr alarmowy 112 i podał, o której godzinie będą w C.. W trakcie tej rozmowy doszli do nich oskarżeni. A. K. (1) ponownie zaczął obrażać pokrzywdzoną, nazywając ją (...) szmatą. Stwierdził, że zabije ją tak, jak jej babcia zabiła jego babcię na (...). Powiedział, że zabije ją po wyjściu z pociągu we W.. Pokrzywdzona wyjęła telefon i zrobiła mu zdjęcie. M. P. nazwał ją wówczas jebaną (...) szmatą i kazał jej wypierdalać na (...). P. D. zwrócił się do pokrzywdzonej, aby zrobiła to, co jej powiedział (miał na myśli telefon na Policję). Gdy pokrzywdzona odeszła starał się uspokoić oskarżonych i wytłumaczyć im, że	zeznania pokrzywdzonej	16, 73, 152	

pokrzywdzona ma Kartę (...).			
zeznana P. D.	152-153, 83 - 84		
wyjaśnienia A. K. (1)	60, 150		
wyjaśnienia M. P.	64, 151		
6. Pokrzywdzona po chwili podeszła do konduktora i powiedziała mu, że policja może być dopiero na dworcu we W.. P. D. był świadomy, że wówczas nie uda się zatrzymać oskarżonych i poprosił pokrzywdzoną, aby zadzwoniła jeszcze raz a następnie podała mu telefon. Stało się tak i przekazałem wówczas dyżurnemu okoliczności zdarzenia i otrzymał zapewnienie, że patrol będzie na dworcu w C..	zeznania pokrzywdzonej	16, 73, 152	
zeznania P. D.	152-153, 83 - 84		
7. Na dworcu w C. przyjechał dwuosobowy patrol policyjny. Jeden z policjantów poszedł z kierownikiem pociągu do pokrzywdzonej a drugi z konduktorem do oskarżonych. P. D. wstrzymał pociąg. Zapadła decyzja, że oskarżeni będą wyprowadzeni z pociągu. O. G. (2) oświadczyła, że przerwie podróż żeby złożyć zeznania. Po chwili nadjechały kolejne jednostki policji i oskarżeni zostali zatrzymani, a następnie	zeznania P. D.	152-153	

przewiezieni na komisariat. Po zatrzymaniu w wydychany przez oskarżonego A. P. stwierdzono 0,80 mg/l alkoholu.			
zeznania pokrzywdzonej	16, 73, 152		
protokół badania stanu trzeźwości	9		
8. Po przybyciu na komisariat pokrzywdzonej zrobiło się niedobrze i policjanci wezwali pogotowie, które przewiozło ją do szpitala. Później wróciła na policję, gdzie złożyła zeznania. Po ich zakończeniu policjanci odwieźli ją na dworzec, gdzie do rana czekała na pociąg do W.. Od opuszczenia pociągu do rana pokrzywdzona nic nie jadła.	zeznania pokrzywdzonej	16, 73, 152	
karta leczenia szpitalnego	17-18		
9. Oskarżony A. K. (1) był karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie, z dnia 13 kwietnia 2016r. w sprawie o sygn.. akt II K 853/15 został skazany za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Kolejnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Oławie z	zapytanie o karalność	87	

<p>dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 314/1 został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, którą zamieniono postanowieniem z dnia 6 listopada 2011r. na zastępczą karę pozbawienia wolności. Oskarżony jest kawalerem, na utrzymaniu ma córkę. Nie posiada żadnego zawodu, ma wykształcenie gimnazjalne. Pracuje jako monter regałów i zarabia ok. 2500 zł miesięcznie.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1)</p>	<p>60, 150</p>		
<p>1.1.2.</p>	<p>A. K. (1)</p>	<p>W dniu 23 lutego 2020 r. w pociągu relacji P. – W. stosował groźbę bezprawną pozbawienia życia wobec O. G. (1) – osoby narodowości (...) z powodu jej przynależności narodowej, tj. przestępstwo z art. 119 § 1 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Po kilkudziesięciu minutach od incydentu z zajęciem miejsca przez pokrzywdzoną A. K. (1) podszedł do O. G. (2), rozmawiającej z konduktorem i zaczął jej grozić. Stwierdził, że zabije ją tak, jak jej babcia zabiła jego babcię na (...).</p>	<p>zeznania pokrzywdzonej</p>		

Powiedział, że zabije ją, jak wyjdzie z pociągu we W..			
wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1)			
Zeznania P. D.	152-153. 83 - 84		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Lp.	oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.3	M. P.	W dniu 23 lutego 2020 r. w pociągu relacji P. – W. znieważył O. G. (1) - osobę narodowości (...) słowami „jebana (...) dziwka”, „wypierdaj na (...)” z powodu jej przynależności narodowe tj. przestępstwo z art. 257 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Kilkadziesiąt minut po incydencie z miejscem siedzącym oskarżona rozmawiała w tzw. przedsiionku wagonu z konduktorem, któremu skarżyła się na zachowanie oskarżonego. W trakcie tej rozmowy doszli do nich oskarżenia. A. K. (1) ponownie zaczął obrażać pokrzywdzoną, nazywając ją (...)	zeznania pokrzywdzonej	16, 73, 152	

szmatą. Pokrzywdzona wyjęła telefon i zrobiła mu zdjęcie. M. P. nazwał ją wówczas jebaną (...) szmatą i kazał jej wypierdalać na (...). P. D. zwrócił się do pokrzywdzonej, aby zrobiła to, co jej powiedział (miał na myśli telefon na Policję). Gdy pokrzywdzona odeszła starał się uspokoić oskarżonych i wytłumaczyć im, że pokrzywdzona ma Kartę (...). Na dworcu w C. do pociągu weszli funkcjonariusze policji, którzy zatrzymali M. P. i A. B. oskarżonego M. P. po zatrzymaniu wykazało, że był trzeźwy.			
zeznania świadka P. D.	152-153		
wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1)	60, 150		
wyjaśnienia oskarżonego M. P.			
protokół badania stanu trzeźwości	8		
2. Oskarżony M. P. nie była karany sądownie. M. P. ma wykształcenie podstawowe, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Pracuje w drukarni i zarabia ok. 2000 złotych miesięcznie.	zapytanie o karalność	88 - 89	
wyjaśnienia oskarżonego M. P.	64, 150		

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1 1.1.3.	zeznania pokrzywdzonej	<ul style="list-style-type: none"> - zeznania są konsekwentne, spójne i logiczne; - potwierdzone innymi dowodami, w szczególności wyjaśnieniami samych oskarżonych i zeznaniami naocznego świadka; - uprawdopodobnione zasadami logiki i doświadczenia życiowego; -korelują z zebranymi dokumentami dotyczącymi podejmowanych czynności (zatrzymanie, 	

		<p>badanie) oraz wizyty w szpitalu;</p> <p>- Sąd miał bezpośredni kontakt z pokrzywdzoną i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez nią zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania)</p>
<p>zeznania świadka P. D.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - zeznania spójne logiczne i konsekwentne, - korelują z innymi dowodami (zeznaniem pokrzywdzonej, wyjaśnieniami oskarżonych, dokumentacją policyjną), - świadek w żaden sposób nie jest związany z pokrzywdzoną, a kontakt z sytuacją miał tylko w związku z reakcją na dostrzeżone zachowanie oskarżonych w toku wykonywania swoich obowiązków służbowych; - relacjonowali przebieg czynności służbowych i zaistniałych w ich trakcie wydarzeń, - relacja uwiarygodniona zasadami logiki i doświadczenia życiowego (wskazują na zachowanie pokrzywdzonej, jej stan emocjonalny, podobnie w przypadku oskarżonych), 	

	<ul style="list-style-type: none"> - brak racjonalnych powodów, dla których świadek miałby pomawiać oskarżonych o zachowanie, które nie miało miejsca, - Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposobów i wrażeń odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania) 	
<p>wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - przyznanie do zarzucanych czynów; - zasadniczo potwierdza fakty podawane przez pokrzywdzoną oraz świadka (...) D.; - co do zasady zgodne z wyjaśnieniami M. P.; - korelują także ze sporządzonymi dokumentami (badanie stanu trzeźwości, zapytanie o karalność); - poparte zasadami logiki i doświadczenia życiowego; - Sąd miał bezpośredni kontakt z oskarżonym i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego wyjaśnień mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji 	

	(sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania)	
kopia biletu	<ul style="list-style-type: none"> - sporządzony w sposób przewidziany stosownymi przepisami - niekwestowany przez strony; 	
wyjaśnienia M. P.	<ul style="list-style-type: none"> - przyznanie do zarzucanych czynów; - zasadniczo potwierdza fakty podawane przez pokrzywdzoną oraz świadka (...) D.; - co do zasady zgodne z wyjaśnieniami A. K. (1); - poparte zasadami logiki i doświadczenia życiowego; - Sąd miał bezpośredni kontakt z oskarżonym i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego wyjaśnień mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania) 	
zapytanie o karalność	<ul style="list-style-type: none"> - dokument urzędowy - sporządzony w sposób przewidziany prawem - niekwestionowany przez oskarżonego 	

1.1.2	zeznania pokrzywdzonej	<ul style="list-style-type: none"> - zeznania są konsekwentne, spójne i logiczne; - potwierdzone innymi dowodami, w szczególności wyjaśnieniami samych oskarżonych i zeznaniami naocznego świadka; - z kontekstu sytuacji oraz zeznań świadka i wyjaśnień oskarżonych wynika, że to właśnie w tym czasie oskarżony A. K. (1) miał grozić pokrzywdzonej, nawiązując do wymyślonych przez siebie wydarzeń historycznych – pokrzywdzona przedstawiała różne umiejscowienie czasowe tych gróźb, ale w ocenie Sądu może to z jej stanu emocjonalnego i ilości kontaktów z oskarżonym; - uprawdopodobnione zasadami logiki i doświadczenia życiowego; - Sąd miał bezpośredni kontakt z pokrzywdzoną i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez nią zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania) 	
zeznania świadka P. D.	- zeznania spójne logiczne i konsekwentne,		

- korelują z innymi dowodami (zeznaniem pokrzywdzonej, wyjaśnieniami oskarżonych, dokumentacją policyjną),

- świadek w żaden sposób nie jest związany z pokrzywdzoną, a kontakt z sytuacją miał tylko w związku z reakcją na dostrzeżone zachowanie oskarżonych w toku wykonywania swoich obowiązków służbowych;

- relacjonowali przebieg czynności służbowych i zaistniałych w ich trakcie wydarzeń,

- relacja uwiarygodniona zasadami logiki i doświadczenia życiowego (wskazują na zachowanie pokrzywdzonej, jej stan emocjonalny, podobnie w przypadku oskarżonych),

- brak racjonalnych powodów, dla których świadek miałby pomawiać oskarżonych o zachowanie, które nie miało miejsca,

- Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposobrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania)

<p>wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - przyznanie do zarzucanych czynów; - zasadniczo potwierdza fakty podawane przez pokrzywdzoną oraz świadka (...) D.; - co do zasady zgodne z wyjaśnieniami M. P.; - korelują także ze sporządzonymi dokumentami (badanie stanu trzeźwości, zapytanie o karalność); - poparte zasadami logiki i doświadczenia życiowego; - Sąd miał bezpośredni kontakt z oskarżonym i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego wyjaśnień mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania) 		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1)</p>	<p>Sąd nie dał wiary w zakresie, w jakim oskarżony powołuje się</p>	

		<p>na obrażanie przez pokrzywdzoną matki M. P. oraz twierdzi, że przeproszał w pociągu pokrzywdzoną. Żaden dowód, a w szczególności zeznania pokrzywdzonej i świadka P. D. nie potwierdzają takiej sytuacji. Sam oskarżony nie potrafił podać okoliczności, w których miało do tego dojść.</p>	
1.1.3.	częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. P.	<p>Sąd nie dał wiary w zakresie, w jakim oskarżony powołuje się na obrażanie przez pokrzywdzoną jego matki oraz twierdzi, że A. K. (1) przeproszał w pociągu pokrzywdzoną. Okoliczności tych nie potwierdzają zeznania pokrzywdzonej i świadka P. D., w obecności którego faktycznie miałyby do nich dojść. M. P., składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego, w tym bezpośrednio po zatrzymaniu, nie mówił o obrażaniu jego matki przez pokrzywdzoną. Jeśli istotnie miało do tego dojść, to logicznym wydaje się właśnie powołanie się przez oskarżonego na tę okoliczność jako usprawiedliwienie własnej reakcji. Ponadto z treści wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w toku śledztwa wynika, że jego słowa były raczej reakcją na zrobienie przez</p>	

		pokrzywdzona zdjęcia A. K. (1).	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	pierwszy	A. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Art. 257 k.k. sankcjonuje odpowiedzialność za zachowanie polegające publicznym znieważaniu grupy ludności albo poszczególnej osoby z powodu jej przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, wyznaniowej albo z powodu jej bezwyznaniowości lub z takich powodów naruszanie nietykalność cielesnej innej osoby.</p> <p>„Zniewagę stanowią wypowiedzi godzące w godność danej osoby, obelżywe lub ośmieszające, niedające się zracjonalizować. Ze względu na to, że zniewaga godzi w poczucie własnej wartości danej osoby, znieważenie – inaczej niż zniesławienie – może nastąpić także wtedy, gdy odbiorcą wypowiedzi o</p>			

treści naruszającej cześć jest wyłącznie ta osoba”. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 lutego 2018 r., VI ACa 1576/16, LEX nr 2578915). Podjęta we wskazanym orzeczeniu próba zdefiniowania zniewagi w pełni oddaje istotę takiego zachowania.

Niewątpliwie kierowanie do pokrzywdzonej przez oskarżonego A. K. (1) obraźliwych słów typu „szmata”, „kurwa” stanowiło zniewagę we wskazanym wyżej rozumieniu. Nie budzi najmniejszej wątpliwości, że te słowa mają taki właśnie wydźwięk i można jej uznać niemal za „klasyczny” przykład zniewagi w polskich realiach.

Z przepisu art. 257 k.k. jednoznacznie wynika jednocześnie, że powodem znieważania musi być przynależność pokrzywdzonego do kategorii określonych przepisem. Wśród tych kategorii znajduje się także przynależność narodowa. Słownikowa definicja pojęcia narodu określa go jako wspólnotę ludzi utworzoną w procesie dziejowym na podstawie języka, terytorium, życia społecznego i gospodarczego, przejawiającą się w kulturze i świadomości swych członków (Encyklopedia socjologii

T. 2, Oficyna Naukowa, Warszawa 1999). W takim ujęciu można zatem mówić o narodzie ukraińskim, do którego należy pokrzywdzona. Ze znieważających słów wypowiedzianych przez oskarżonego w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że powodem znieważania pokrzywdzonej była właśnie jej przynależność do narodu ukraińskiego. Obrażliwe słowa kierowane do pokrzywdzonej były bowiem opatrywane przymiotnikiem „(...)”. Zestawiał pokrzywdzoną z Polakami, którzy według oskarżonego winni mieć w Polsce większe prawa niż U..

Wskazane w art. 257 k.k. znamię „z powodu” przekonuje, że przestępstwa tego można dopuścić się jedynie umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Co istotne sprawca musi mieć świadomość określonych cech pokrzywdzonego (np. narodowości) i jednocześnie chcieć naruszenia godności pokrzywdzonego właśnie z ich powodu. Tak było też w przypadku oskarżonego. Jak wskazał świadek P. D. pokrzywdzona mówiła z wyraźnym wschodnim akcentem. Sąd z bezpośrednim kontakcie z pokrzywdzoną także dostrzegł tę specyfikę jej wypowiedzi. Tak

postrzegając pokrzywdzoną kobietą, która musiała ustąpić jej miejsca. Wreszcie z treści wypowiedzi oskarżonego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że miał świadomość narodowości pokrzywdzonej. Kontekst i treść jego wypowiedzi wskazują przy tym niezbicie, że właśnie narodowość pokrzywdzonej było powodem naruszania jej godności.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego zasadnym jest zwrócenie uwagi, że " dla bytu przestępstw z art. 119 § 1 k.k.w. i art. 257 k.k. nie jest istotne, czy sprawca wyznaje oglądy rasistowskie, czy też na drogę przestępstwa pchnęły go inne pobudki, np. frustracja z powodu złej sytuacji materialnej i utraty pracy, tragedia rodzinna, kłótnia z dziewczyną, pobudzenie w wyniku spożycia większej ilości alkoholu itp." (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 grudnia 2010 r., sygn. akt: II AKa 366/10 niepublikowany)

Z powyższych okoliczności wynika jednoznacznie, że oskarżony A. K. (1) wyczerpał swoim zachowaniem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 257 k.k. a jego wina

i sprawstwo nie budzą wątpliwości.			
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	drugi	A. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgodnie z art. 119 § 1 k.k. odpowiedzialności w nim opisanej podlega sprawca, który stosuje przemoc lub groźbę bezprawną wobec grupy osób lub poszczególnej osoby z powodu jej przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, politycznej, wyznaniowej lub z powodu jej bezwyznaniowości.</p> <p>Jak zasadnie wskazano w uzasadnieniu aktu oskarżenia unormowanie to zabezpiecza dobro prawne w postaci wolności od jakiegokolwiek dyskryminacji.</p> <p>Definicję groźby bezprawnej zawiera art. 115 § 12 k.k. Zgodnie z nią groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jak również rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej</p>			

czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej.

Groźba określona w art. 190 § 1 k.k. to tzw. groźba karalna, która polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony grożącego albo innej osoby, na której zachowanie grożący ma wpływ.

Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego.

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1 k.k., jest zmiana

w sferze psychicznej sprawy, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorze, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy.

Zachowanie oskarżonego A. K. (1) przybrało właśnie postać owej groźby karalnej, stanowiącej jednocześnie groźbę bezprawną, o której mowa w art. 119 § 1 k.k. Jego zachowanie polegało bowiem na wypowiedaniu pod adresem pokrzywdzonej gróźb jej zabicia. W ocenie Sądu słowa adresowane przez oskarżonego do pokrzywdzonej w zaistniałych okolicznościach stanowiły zapowiedź popełnienia przestępstwa. Oskarżony użył wobec niej zwrotów, w których artykułował

zamiar pozbawienia jej życia.

Wypowiadane przez oskarżonego słowa należy dodatkowo rozpatrywać w kontekście okoliczności, która poprzedzała to zdarzenie, a które stanowiły niejako uzasadnienie dla takiego zachowania A. K. (1), a tym samym czyniły groźbę w oczach pokrzywdzonej bardziej realną.

Kierowane zapowiedzi zabicia, stanowią groźbę popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 148§1 k.k. Zapowiedź popełnienia tego przestępstwa jest więc groźbą w rozumieniu art. 190§1 kk.

Nie jest istotne dla oceny prawnej zachowania oskarżonego, czy faktycznie miał zamiar swoją groźbę realizować, a nawet to, czy istniały obiektywne możliwości jej spełnienia. Przedmiotem ochrony w przypadku przestępstwa z art. 190§1 k.k. jest wolność psychiczna człowieka, a więc również wolność od strachu, poczucia zagrożenia, które powoduje dyskomfort psychiczny.

W tym kontekście wystarczające jest dla realizacji jednego ze znamion tego przestępstwa wzbudzenie w pokrzywdzonej uczucia strachu i obawy,

co wywołać może także groźba, której sprawca w ogóle nie zamierza realizować. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym względzie wystarczy, aby groźba wzbudziła w zagrożonym przekonanie, że jest poważna i zachodzi prawdopodobieństwo jej ziszczenia. (wyrok SN z dnia 17.04.1997r.II KKN 171/96 Prok. I Pr. 1997/10/4). W ocenie Sądu postępowania dowodowe, a zwłaszcza jednoznaczne w tym zakresie zeznania pokrzywdzonej zestawione z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, wykazało, iż groźby wypowiedziane przez oskarżonego wzbudziły w O. G. (2) obawę ich spełnienia, to jest wywołały uczucie strachu i zagrożenia. Niewątpliwie subiektywne uczucie zagrożenia i obawy mogło być w przypadku pokrzywdzonej spotęgowane okolicznościami, które tym groźbom towarzyszyły.

Znamieniem kwalifikującym stosowanie groźby bezprawnej w przypadku przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. powód działania sprawcy, którym jest przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, politycznej, wyznaniowej lub z powodu

bezwyznaniowości i skierowane jej do określonej i chronionej tym przepisem zbiorowości lub należących do niej zindywidualizowanych osób (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 14.05.2014 r., II AKa 79/14, LEX nr 1488654).

Wskazane motywy dyskryminacyjne towarzyszyły właśnie zachowaniu oskarżonego A. K. (1). Wynika to wprost z zebranych dowodów, wskazujących na okoliczności całego zajścia. Oskarżony nieustannie podkreślał właśnie narodowość pokrzywdzonej. Kierując do niej groźby odwoływał się wprost do wydarzeń historycznych, w tym relacji polsko-ukraińskich, które poddał własnej interpretacji. Nie budzi zatem wątpliwości, że motywem formułowania gróźb pod adresem pokrzywdzonej była jej przynależność narodowa, czyli przynależność do grupy społecznej o określonym stopniu trwałości, wynikającej ze wspólnej historii, terytorium, języka, kultury.

Przestępstwo z art. 119 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim i taka strona podmiotowa wynika wprost z zachowania oskarżonego.

Kierował się przy tym powodem, u którego podłoża leży pogarda dla tych ogólnie akceptowanych, uniwersalnych wartości, które m.in. chroni art. 119 § 1 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 27.11.2003 r., II AKa 338/03).

Na koniec tych rozważań zasadne jest uzasadnienie dla potraktowania opisanego wyżej zachowania jako odrębnego czynu. Za takim jego wydzieleniem (od przestępstwa z art. 257 k.k.) przemawiają okoliczności jego dokonania, W pierwszej kolejności jest to znaczny przedział czasowy, jakie dzielił oba zachowania oskarżonego (wg świadka P. D. ok. 45 minut). W przypadku czynu z art. 257 k.k. oskarżony sam nachodził pokrzywdzona w jej wagonie. Natomiast zachowanie uznane za przestępstwo z art. 119 § 1 k.k. nastąpiło w odmiennych okolicznościach, kiedy to oskarżeni zareagowali na zachowanie pokrzywdzonej, która zwróciła się o pomoc do konduktora. W ocenie Sądu uzasadniało to uznanie tych zachowań za odrębne czyny i przestępstwa, a nie jeden czyn, w którym mowa w art. 11 § 2 k.k.

<p>Z powyższych okoliczności wynika jednoznacznie, że oskarżony A. K. (1) wyczerpał swoim zachowaniem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. a jego wina i sprawstwo nie budzą wątpliwości.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	<p>czwarty</p>	<p>M. P.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Art. 257 k.k. sankcjonuje odpowiedzialność za zachowanie polegające publicznym znieważaniu grupy ludności albo poszczególnej osoby z powodu jej przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, wyznaniowej albo z powodu jej bezwyznaniowości lub z takich powodów naruszanie nietykalność cielesnej innej osoby.</p> <p>W ocenie Sądu kierowanie do pokrzywdzonej przez oskarżonego M. P. obraźliwych słów typu „jebana (...) dziwka”, „wypierdalaj na (...)” stanowiło zniewagę w omówionym już wyżej rozumieniu tego pojęcia ((wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 lutego 2018 r., VI</p>			

ACa 1576/16, LEX nr 2578915). Nie budzi najmniejszej wątpliwości, że te słowa mają taki właśnie wydźwięk i stanowią częsty przejaw znieważania kobiet.

Jak wynika z zeznań świadka P. D. pokrzywdzona mówiła z wyraźnym wschodnim akcentem. A. K. (1) relacjonując wcześniejsze zdarzenie M. P. wskazywał, że pokrzywdzona jest (...) Wreszcie z treści wypowiedzi oskarżonego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że miał świadomość narodowości pokrzywdzonej. Kontekst i treść jego wypowiedzi wskazują przy tym niezbicie, że właśnie narodowość pokrzywdzonej było powodem naruszania jej godności.

Z powyższych okoliczności wynika jednoznacznie, że oskarżony M. P. wyczerpał swoim zachowaniem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 257 k.k. a jego wina i sprawstwo nie budzą wątpliwości.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

A. K. (1)	pierwszy	pierwszy	<p>Wymiar kary za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów stanowi odpowiedź na kilka okoliczności, która niewątpliwie należy uznać za obciążające.</p> <p>W pierwszej kolejności należy w tym zakresie wskazać na uprzednia karalność oskarżonego, między innymi za przestępstwo rozboju, za który orzeczono stosunkowo łagodną karę z uwagi na młody wiek oskarżonego (nadzwyczajne złagodzenie). Kolejna orzeczona wobec niego kara ograniczenia wolności nie została natomiast wykonana i wobec uchylania się do jej wykonania przez oskarżonego zamieniono ją na zastępczą karę pozbawienia wolności.</p> <p>Okoliczności te nie pozwalają na przyjęcie wobec A. K. (1) tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej.</p> <p>W dalszej kolejności należy wskazać, na okoliczności popełnienia czynu, w tym stopień natężeni złej woli oskarżonego (kilkak razy przychodził do oskarżonej i ją obrażał).</p> <p>Brak jest jakiegokolwiek usprawiedliwienia dla takiego zachowania oskarżonego, który w brutalny sposób</p>
-----------	----------	----------	---

zareagował na sprawę, która zupełnie jego nie dotyczyła.

Jego zachowania wpisuje się w pewne nasilone ostatnio zjawisko tzw. przestępstw „mowy nienawiści”. Mimo wielu kampanii społecznych i powszechnej krytyki takiego zachowania oskarżony nie powstrzymał się przed atakiem na tle narodowościowym.

Natężenie podobnych zachowań w ostatnim czasie, właśnie w stosunku do obywateli Ukrainy, każe uznawać to zjawisko za groźne społecznie. Winno zatem znaleźć swój oddźwięk we właściwej reakcji karnej. Już Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w swoich orzeczeniach podkreśla, że ten nasilony proces wymaga między innymi stosowania surowej represji karnej w celu powstrzymania innych potencjalnych sprawców takich przestępstw. W ocenie Tego Sądu taka reakcja w zakresie wymiaru kary stanowić ma też wyraz braku tolerancji Państwa na takie zachowania (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 lipca 2019 r. II AKa 223/19).

W świetle wskazanych wyżej okoliczności Sąd uznał, że orzeczona w ten sposób kara w pełni

			<p>zrealizuje cele, jakie przed nią się stawia.</p> <p>Orzeczona w ten sposób kara stanowi w ocenie Sądu właściwą reakcję karną na zachowanie oskarżonego, jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i zapewni przestrzeganie przez niego porządku prawnego, a nadto spełni także rolę prewencyjną. W ocenie Sądu stanowi także wyraz sprzeciwu Państwa wobec takich zachowań.</p>
A. K. (1)	drugi	drugi	<p>Przy wymiarze kary za drugi z przypisanych oskarżonemu czynów jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę, wskazaną już wyżej uprzednią karalność oskarżonego.</p> <p>Ponadto Sąd uwzględnił także okoliczności popełnienia tego czynu. W szczególności należy tu wskazać, że oskarżony powoływał się na nieprawdziwe zdarzenia z historii, próbując w nieudolny sposób uzasadnić kierowane do pokrzywdzonej groźby. Potwierdza to jednocześnie niski poziom wiedzy oskarżonego i wpisywanie się w dość specyficzny trend powielania tzw. zemsty plemiennej za wydarzenia z przeszłości i jednostronne, nieuprawnione ocenianie często niejednoznacznej i bardzo skomplikowanej</p>

			<p>historii relacji Polski i Ukrainy. Oskarżony bezrefleksyjnie powtarza przy tym slogany, chcąc w ten sposób uzasadnić swoją wrogość wobec pokrzywdzonej.</p> <p>Dodatkowo należy podkreślić, że kierując takie groźby oskarżony z uporem kontynuował atak zapoczątkowany na pokrzywdzoną kilkadziesiąt minut wcześniej. Stanowi do potwierdzenie jego wrogości i złej woli. Nie przestał bowiem na jednorazowym zachowaniu i mimo tak znacznego upływu czasu, który wystarczał do opanowania emocji i zakończenia całego zdarzenia, w dalszym ciągu atakował pokrzywdzoną.</p> <p>Takie zachowanie, cechujące się jednocześnie wysokim stopniem społecznej szkodliwości także musiało się spotkać z surową reakcją karną.</p>
A. K. (1)	trzeci	pierwszy i drugi	<p>Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną przy zastosowaniu zasady asperacji, akcentując przy tym bliski związek obu przestępstw. Analiza elementów strony podmiotowej i przedmiotowej obu przestępstw, prowadzi do przekonania, iż kary</p>

te będą współmierne do winy i stopnia szkodliwości społecznej czynów popełnionych przez oskarżoną, a także uczynią zadość wymaganiom prewencji indywidualnej i ogólnej.

Wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego stanowi przede wszystkim reakcję na zachowanie godzące w podstawowe prawa człowieka i zasady porządku prawnego, których ochrona jest obowiązkiem państwa (art. 30 Konstytucji RP). Jak wskazano wyżej zachowanie oskarżonego stanowiło przejaw ksenofobii rozumianej jako niechęć, czy wręcz wrogość wobec cudzoziemców. Nadaje ona ofiarom takich zachowań cechę obywateli drugiej kategorii (M. W., Prawnkarne aspekty zwalczania mowy nienawiści, LexisNexis 2014) i jest to wyraźnie dostrzegane w stosunku wielu obywateli polskich do obywateli państw położonych na wschód od naszego kraju. Takie zachowanie stanowi bezpośrednie pogwałcenie zasad wolności i demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności (Preambuła Decyzji ramowej Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i

			<p>ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych).</p> <p>W ocenie Sądu orzeczona kara łączna jest właściwą reakcją karną na zachowanie oskarżonego a w świetle okoliczności popełnienia czynów nie nosi znamion kary niewspółmiernie surowej.</p>
M. P.	czwarty	czwarty	<p>Przy wymiarze kary oskarżonemu M. P. należy wskazać, na okoliczności popełnienia czynu, w tym stopień natężeni złej woli oskarżonego (wulgarne zwroty do znacznie starszej od niego kobiety, brak jakichkolwiek motywów jego działania).</p> <p>Nie sposób znaleźć jakiegokolwiek wytłumaczenie dla takiego zachowania oskarżonego, który niejako w ramach źle pojmowanej „pomocy koleżeńskiej” wspomógł A. K. (1) w atakach na pokrzywdzoną.</p> <p>Jego zachowania także wpisuje się w pewne nasilone ostatnio zjawisko tzw. przestępstw „mowy nienawiści”. Mimo wielu kampanii społecznych i powszechnej krytyki takiego zachowania oskarżony nie powstrzymał się przed atakiem na tle narodowościowym.</p> <p>Prowadzony systematycznie monitoring Prokuratury</p>

Generalnej dotyczący przestępstw z nienawiści wskazuje na stale rosnącą ilość spraw prowadzonych z pobudek rasistowskich i ksenofobicznych (L. M., O. przestępstw z nienawiści, LEX 2013). Natężenie podobnych zachowań w ostatnim czasie, właśnie w stosunku do licznej w Polsce grupy obywateli Ukrainy, każe uznawać to zjawisko za groźne społecznie. Winno zatem znaleźć swój oddźwięk we właściwej reakcji karnej. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w swoich orzeczeniach wskazuje na potrzebę stosowania surowej represji karnej w celu powstrzymania innych potencjalnych sprawców takich przestępstw. W ocenie Tego Sądu taka reakcja w zakresie wymiaru kary stanowić ma też wyraz braku tolerancji Państwa na takie zachowania (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 lipca 2019 r. II AKa 223/19).

W przypadku M. P. Sąd uznał jednocześnie, że okoliczności zdarzenia, w tym zestawienia jego aktywności z zachowaniem A. K. (1), uprzednia niekaralność, pozwalają postawić tezę, że karą adekwatną i sprawiedliwą będzie w jego przypadku kara grzywny. Taka kara będzie miała wyraźny charakter resocjalizacyjny,

			<p>zwłaszcza w kontekście wykonywania przez oskarżonego pracy zarobkowej i realnie odczuwalnej z tego powodu dolegliwości, związanej z koniecznością przeznaczenia osiągniętych dochodów właśnie na wykonanie kary grzywny. Taki rodzaj kary jest uzasadniony szczególnie w przypadku, gdy przestępstwo ksenofobiczne wynika z niskiej świadomości i kultury sprawcy, jak to miało miejsce w przypadku oskarżonego. (L. Mazowiecka, Ofiary przestępstw z nienawiści, LEX 2013).</p> <p>Wysokość stawki dziennej Sąd ustalił uwzględniając możliwości zarobkowe i sytuację rodzinną oskarżonego.</p>
A. K. (1)	siódmy	pierwszy	<p>Oskarżycielka posiłkowa wniosła na piśmie i przed Sądem o orzeczenie nawiązki na jej rzecz, natomiast oskarżyciel publiczny po zamknięci przewodu sądowego wniósł o orzeczenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W pierwszej kolejności należy wskazać, że brak było podstaw do tak sformułowanego wniosku. Pokrzywdzony a także prokurator może bowiem, stosownie do art. 49a k.p.k., może aż do zamknięcia przewodu</p>

sądowego na rozprawie głównej złożyć wniosek, o którym mowa w art. 46 § 1 Kodeksu karnego. Przepis art. 46 § 1 k.k. dotyczy jednak konieczności uwzględnienia przez Sąd wyłącznie obowiązku naprawienia szkody albo zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Dopiero Sąd, w warunkach określonych w art. 46 § 2 k.k. może zamiast tych obowiązków orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego. Wniosek prokuratora natomiast został złożony po upływie terminu określonego w art. 49a k.p.k. i należało go uznać jedynie za wniosek skierowany do Sądu o skorzystanie z możliwości orzeczenia (fakultatywnie) zadośćuczynienia w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. (Sąd może orzec, a właściwy wniosek orzeka).

W ocenie Sądu okoliczności sprawy, a w szczególności skutki zachowania oskarżonego dla stanu psychicznego, a pośrednio także fizycznego (potrzeba udzielenia pomocy medycznej) w pełni uzasadniały orzeczenia na jej rzecz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Orzeczenie to choć w pewnym zakresie rekompensuje pokrzywdzonej doznaną krzywdę (uszczerbek

			<p>niemajątkowy) związany z bólem i cierpieniem, którego doznała od oskarżonego. Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na względzie zakres i rozmiar krzywdy doznanej przez pokrzywdzoną. Wysokość zadośćuczynienia miarkował ponadto w tym przypadku także w odniesieniu do drugiego z oskarżonych, kierując się zasadą wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.</p>
M. P.	ósmym	czwartym	<p>Podobnie, jak w przypadku oskarżonego A. K. (1) Sąd orzekł samodzielnie o zadośćuczynieniu, korzystając z możliwości przewidzianej w art. 46 § 1 k.k.</p> <p>Także w tym przypadku wziął pod uwagę negatywne skutki zachowania oskarżonego dla pokrzywdzonej a nadto wysokość zadośćuczynienia miarkował w odniesieniu do oskarżonego A. K. (1), kierując się zasadą wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.</p>
A. K. (1), M. P.	dziewiątym	pierwszym, drugim	<p>W okolicznościach sprawy Sąd uznał za konieczne orzeczenie środka przewidzianego w art. 39 pkt. 8 k.k. czyli podania wyroku do publicznej wiadomości.</p>

Za takim rozstrzygnięciem przemawia w pierwszej kolejności waga problemu, w który wpisuje się zachowanie oskarżonych a zwłaszcza nasilenie tego typu zachowań w ostatnim okresie. W oceni Sądu ma to również znaczenie dla licznej w Polsce grupy obywateli Ukrainy, którzy w ten sposób mogą się przekonać, że są przez Państwo Polskie tak samo chronieni jak Jego obywatele, a polskie władze publiczne we właściwy i zdecydowany sposób reagują na jakiegokolwiek przejawy ich dyskryminacji, czy ataków o podłożu ksenofobicznym.

Po drugie takie rozstrzygnięcie stanowi niejako kontynuację zwrócenie uwagi opinii społecznej na ten drastyczny przypadek ksenofobii. Sytuacja ta została bowiem opisana w jednej z gazet i jej finał w postaci wyroku skazującego również winien trafić do szerszego kręgu odbiorców. Ma to przede wszystkim znaczenie z punktu widzenia społecznego oddziaływania kary.

Zamieszczenie komunikatu na stronie internetowej Sądu Okręgowego nie ogranicza w żaden sposób dostępu do tej informacji i umożliwia mediom, relacjonującym wcześniej

			to zdarzenie na opisanie jego finału sądowego. W ocenie Sądu dane personalne oskarżonych, w sytuacji prawomocności wyroku, powinny zostać ujawnione w celu wzmocnienia oddziaływania orzeczenia na potencjalnych sprawców podobnych zachowań w przyszłości. Oznacza to, że sprawca nie zostaje anonimowy i jest konkretną osobą, funkcjonującą w konkretnym miejscu i środowisku.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. K. (1),	piąty	trzeci	Stosownie do treści art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania, przyjmując przy tym przelicznik, zgodnie z którym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.
M. P.	szósty	czwarty	Stosownie do treści art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania, przyjmując przy tym przelicznik,

		zgodnie z którym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
dziesiąty jedenasty	Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na treści art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Stosownie do reguły określonej w art. 633 k.p.k. koszty procesu przypadające obu oskarżonych sąd zasądził od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich	

W związku z zakresem stawianych i przypisanych im zarzutów Sąd zasądził od nich w koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżycielki posiłkowej w następujących proporcjach: od A. K. (1) 70%, od M. P. 30%.

Na koszty sądowe składały się koszty informacji z KRK, ryczałt za wezwania. Wydatki na rzecz oskarżycielki posiłkowej stanowiły poniesione przez nią koszty ustanowienia zastępstwa procesowego, które mieszczą się w granicach określonych przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (stosowny wniosek złożył pełnomocnik oskarżycielki).

Opłatę oskarżonemu A. K. (1) wymierzono w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, a M. P. o art. 3 ust. 1 tej ustawy.

7. Podpis

Sędzia Andrzej
Lewandowski

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z pouczeniem doręczyć oskarżonemu A. K. (1), jego obrońcy, pełnomocnikowi oskarżycielki posiłkowej;

2. Kal. 14 dni od doręczenia